

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Afflictionis tempore vti ad orationem confugiendum: quomodo sit
orandum, deq[ue] orationis modo ac fructu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Afflictionis tempore uti ad orationem confugiendum: quomodo sit orandum, deq; orationis modo ac fructu.

Quomodo legimus Christum dominum nostrum, tristem se contulisse ad orationem: ita nos quoque discamus, cum virtus, consilium, amici & omnia nos alia destituunt ad Deum per orationem confugere: imò in nulla alia re debemus considerare aut spem ponere, præterquam in Deo. *Maledictus est qui spem suam ponit in homine, &c.* Quod tamen non sic est intelligendum, ut humanis consilijs auxilijsve non utamur, aut ut à Deo miracula expectemus. Haudquaquam, sed utamur humanis licitisq; remedijs in ijs quæ nobis necessaria sunt: non tamen spem nostram in illis ponamus, neq; ijs nitamur, aut eisde tribuamus, sed in solo Dei beneplacito, cui omnia bona tribuenda sunt, confidamus. Per quæcunque enim media nobis subuenit, Deus est ipse qui subuenit. Vult igitur quæ defunt nobis, ea quari à se (nam reuera ipse est, qui tribuit & auxilia communia, humanaq; iam parata, & singularia, ubi humana vtitateve deficiunt) vult agnosci, vult quæ dedit, sibi accepta referri: vult sibi gratias agi, quia ipse in omnibus operatur omnia. Faciamus ergo, vbi necesse est, iuxta consilium & naturæ ordinem, seu cursum à Deo nobis institutum: & concessis ad necessitatem beneficijs, remedijsq; præstitis, licito modo utamur: semper tamen ut resignati simus Deo ad eiusdem beneplacitum, paratiq; habere & egere, agere & pati, tristari quoque ac lætari. Primum semper quod in omni euentu nobis occurrat, sit oratio, ut mens nostra primo & ante omnia conformetur diuino beneplacito, vniaturq; Deo: & tunc si eger, & si habet, licitis vtatur remedijs humanis; si defunt humana auxilia, commendat se Deo, in illiusq; offerat se beneplacitum: illudq; expectans longanimiter, cum gratiarum actione suscipiat. Nullo tamen modo illicitum est, ea quæ nos molestant deprecari, quomodo Christus mortem deprecabatur: si tamen conditionem orationi nostræ, quam Christus adiecit, coniungimus: Veruntamen non quod ego volo, sed quod tu vis, fiat. Secundò discat habitare in adiutorio altissimi, ut in protectione Dei cœli semper commoreris. In minimis atque maximis nihil tibi confidas, nihil de ingenio, nihil de viribus, nihil de virtutibus aut donis tuis præsumas, sed in gratia & virtute Domini nostri Iesu Christi (hoc est, in adiutorio altissimi) confide. *Quando, inquit rex Iosaphat, nescimus quid agere debeamus, hoc nobis reliquum est, ut in cœlum manus leuemus.* Hoc enim sanctorum fuit remedium, hic clypeus, hæc arma aduersus omnia siue tentamenta siue certamina, oratio humilis fide & confidentia plena. Tertio discat ceremonias non spernere, quandoquidem Christus, qui stans sedensve æquè potuit orare, vsus est ceremonijs, atque vti nos docuit, puta cadens in faciem & ad genua, oraturus. Vtrunque enim obseruauit. Haudquaquam igitur sunt contemnendæ ceremoniæ, hæ præsertim, quibus excitatur interna vel intentio vel deuotio. Neque enim frigidis ac mortuis vtitur ceremonijs, quomodo canes docentur ambulare vel saltare aut ministrare: sed viuus, quæ excitentur per deuotionem, rursusq; deuotionem excitent ac exercent. Quomodo enim ceremoniæ nihil sunt, aut negligendæ sunt, quibus nobilissimi actus religionis atque cultus diuini exercentur, quibus latræ cultus exhibetur Deo, vt sunt Deum adorare procedendo in

Tribulationis tempore per orationem ad Deum esse confugiendum. Hier. 17. Spes quomodo non ponenda in homine.

Resignatio cuiusmodi necessaria. Oratio vti in omni euentu ante omnia nobis occurrere debeat.

Psal. 98. Habituandum quomodo sit in adiutorio altissimi. 2. Par. 20. Arma sanctorum contra omnia aduersa. Ceremoniæ haudquaquam contemnendæ aut negligendæ quæ sint.

do in faciem, eidem genua flectere, reuerentiam exhibere, caput nudare, idq; non solum ei, sed etiam ministris eius, sanctis eius tam viuis quam defunctis, item sacris eius, eaq; omnia propter ipsum & in illius honorem? Inde leguntur ex certissimis historijs mirandæ reuerentiæ deuotionisq; exhibitiones, vbi iuxta seculum in honoribus sublimis magniq; constituti, reges & imperatores sancti, pro sui humiliatiõne, & Christi exaltatiõne, non solum altaria, sed templorum quoque pauimenta osculis madefecerunt: & hoc pro eius reuerentia, cui hæc loca dicata sunt, hoc est, in venerationem nominis Christi.

Quartò docuit nos Christus orationis bonæ conditiones. Nam orauit solus Christus, tamen eius oratio nec impediri, nec ab alio secum constituto potuisset iuuari. Secundo orauit cum sui corporis humiliatiõne, haud dubium cum profundiore adhuc humiliatiõne cordis. Tertiò orauit perseveranter, ter rediens ad orationem. Non tristeris tu neque deficias, licet sæpius contra vitium oraueris, & nihil tamen obtinere à Deo tibi videaris. Non est possibile vt nihil obtineas ab optimo fidelissimofq; patre, si fideliter oraueris. Obtines enim eadem quæ petis aut ijs meliora atq; magis necessaria quæ petis. Ea quid si vitij agnitio, tuiq; inde humiliatio, atque tam cõtina ad Deum oratio, spiritui tuo maiorem adferat fructum, licet impugnet vitium, quam si ab hoc effes vitio immunis? Nouit sapientissima Dei prouidentia nonnunquam per ea, quæ omnino contraria & impedimenta tibi videntur, conferre quæ tu petis. Et quid quod interdum vtilius est (quod propter feruentes, non propter tepidos dico) non exaudiri, quam exaudiri. Nam si vitium in te illud, contra quod tu continuo Deum propugnatorẽ miseratoremq; inuocas, non esset: intermitteretur oratio, nec humiliatio te deprimeret, nec agnitio tui te tibi vilem redderet. Proinde viri eruditi atque non minus sancti, dicunt præstare interdum, quodd bonum est velle & querere, nec tamen habere, quam habere aut scire se habere. Labora igitur & tu, non tamen in viribus tuis confidens. Conare quantumcunque potes, ad expugnationem extinctionemq; vitiorum. Deum inuoca, humilia te, ora, plange. Si impegeris aut cecideris, fortior resurge, propositumq; tuum instaure, atque quasi nunc primum cœperis, vires resume. Vide infirmitatem tuam, aduerte labendi modum & occasionem, & vbiq; consilium atque remedium opportunum oppone occasione relabendi subtracta. Quartam, docuit conditionem orationis vt sit deuota. Nam ad patrem Christus affectuosã loquitur deuotione: *Mi Pat. v. & c.* Quinta est conditio, vt sit recta. Nunquam autem rectior esse potest, quam vt ea orando petas, quæ tibi Deus præcepit quæ certissime sunt illi accepta, quæ denique tibi ad salutem sunt necessaria. O quàm libenter hæc audit, quando rogatur pro ijs quæ ipse iubet. Scit enim ipse figmentum nostrum, quod non à nobis eadem habere possumus, sed ab eo quærenda sunt. Tu igitur an e oculos eius paupertatem tuam, nuditatem atque nihilẽitatem constituas, illiq; lacrymando defectus infirmitatesq; tuas expande. Hæc vulnera, hanc tuam imbecillitatem ei detege, non quod nisi per te detecta non videat, sed vt per te detecta, benigne, misericorditer atque compatiendo videat, tibiq; quæ sunt necessaria tribuat. Quomodo enim si tu oraueris, si quoque conatus fueris ad ea quæ sunt saluti necessaria, ipse non audiet? quomodo non tribuet, quæ scit à se & non aliter nec aliunde te habiturum? aut quomodo vel ea quæ iubet,

& à te

Reuerentiã
mitans de lo-
cis sacris à
quibusdam
magnatibus
exhibita.

Orationis
bonæ condi-
tiones sex.

Orationem
fidelem ac
perseueran-
tem non esse
sine fructu.

Non exau-
diri esse in-
terdum vti-
lius quam
exaudiri.

Vitia quo-
modo sint
expugnanda

Oratio quo-
modo debe-
at esse recta.

Psal. 102.

Vulnera a-
nimæ Deo
in oratione
detegenda.

& à te requiret, rogatus dare nollet? Aut igitur si fideliter perseveranter q̄ petis, audiet te, & dabit quæ vis: aut si non exaudit, si licet dicere, non imputabit tibi, præsertim ad malum, quod non habueris, quia nondum accepisti. Aut igitur sit oratio pro ijs, quæ Deo placere certum est: aut si est de incertis, adiungatur conditio, si Deo placet quod petis, fiat: aut eiusdem voluntas fiat super ea re, pro qua tu oras. Sexta conditio, vt sit oratio charitate fraterna decorata. Qui enim sic orationi vacare volunt, vt ea quæ necessaria sunt, & quæ debent proximis, non impendant, horum est Deo oratio non accepta. Quod vt cauendum Iesus Dominus noster doceret, ter ad suos vadit discipulos, orationem intermittens & sui curam. Quintò docemur hic orantibus assistere angelos, imo angelorum Dominum. *Iuxta enim est Dominus ihs qui tribulato sunt corde, præsertim ihs, qui in tribulatione sua clamauerint ad Dominum, & ad eius solius confugerint auxilium.*

Orationem
charitate
fraterna de-
corandã.

Angelos
assidere oran-
tibus.
Psal. 33.
Osee 6.

IESUS SVDORE SANGVINEO MADIDVS

Articulus VII.

ET factus in agonia, prolixius orabat. Et factus est sudor eius sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram. Et quum surrexisset ab oratione, & venisset tertio ad discipulos, inuenit eos dormientes præ tristitia, & ait illis: Dormite iam & requiescite.

Lucæ 22.

Matth. 26.

Marc. 14.

HOMILIA VII.

Factus in agone, perhibetur Dominus Iesus prolixius orasse. Iste agon seu agonia non fuit in ratione, vt ibi inter duas voluntates esset concertatio, quomodo nobis sæpenumero contingit, quando duæ sunt voluntates in ambiguitate constitutæ rationis, per infirmitatem nescientis, vtram harum eligere debeat. Videntur enim ambæ bonæ. Et iterum vtraque non caret periculo, propter quod non videtur eligenda. Hoc modo non fuit agonia in Christo. Sciebat enim patris voluntatem, & mundi futuram redemptionem quam eligebat. Sed fuit agon in sensualitate mortem horrente. Ibi enim pœnis & morte ipsa secundum se duntaxat consideratis, nõ in quantum redemptionis erant humani generis, fuit colluctatio, sensualitate reluctante atque mortem nolente, ratione verò contra amplectente, imò præ desiderio moriendi ad obediendum Patri & ad redemptionem hominum etiam astuante. Ratio namque clare inevitabiliterque (vt Gersoni placet) sensualitati ostendebat passionum pœnarumq̄ genera, quæ paulò post erat toleratura, atque ad eam mortem amarissimam, volens eandem sensualitatem hæc sustinere ad obediendum Deo, absque vlla fuga aut retrocessione cogitanda. Ex aduerso verò futuras pœnas tanquam iam præsentis sensualitas imaginabatur: quare aduersus mortem amarissimam, cunctaq̄ alia pœnarum genera, formidans atque pauens reluctabatur: tamen tanquam rationis ancilla atque in omnibus perfectè subiecta, eidem obediebat. Ratio vero Deo obediebat, ideoque & sensualitas per rationem Deo obediebat. Amor igitur diuinus, nostræque redemptionis desiderium, in Christi corde dum hæc esset colluctatio siue agon,

Agonia
Christi vnde
causata.

Ioannes
Gerson.

D

timo-